11/04/2019

Μάτι: Ένας Σταυρός για τα θύματα της τραγωδίας

/ Επικαιρότητα

Ο Αριστείδης Χερουβείμ, ο αδερφός της ακτινολόγου Βασιλικής Χερουβείμ και θείος της Μαρίας και Εβελίνας βρέθηκε σήμερα το πρωί στο Μάτι και έστησε στο σημείο που άφησαν την τελευταία τους πνοή μητέρα, γιαγιά και εγγονές έναν τεράστιο σταυρό στη μνήμη εκείνων και όλων των νεκρών που έχασαν τις ζωές τους στις φονικές πυρκαγιές στο Μάτι.

«Εκείνη την ημέρα με πήρε τηλέφωνο η μητέρα μου στις 18.00 το απόγευμα. Θυμάμαι να μου λέει ότι υπάρχει μια φωτιά εδώ στο Μάτι. Ανοίγω την τηλεόραση και της λέω : «Η φωτιά είναι στην Κινέττα κι όχι στο Μάτι, μην ανησυχείς». Στις 18.30 με ξαναπαίρνει τηλέφωνο η μητέρα μου και μου λέει : « Υπάρχει μεγάλη φωτιά και τη βλέπουμε». Τότε, λοιπόν τους είπα να φύγουν. Ήταν και η τελευταία φορά που μίλησα μαζί τους».

Ο κ.Χερουβείμ κοιτάζει γύρω του, στο σπίτι της αδελφής του, στο Μάτι. Συνεχίζει την περιγραφή του: «Εκείνη τη μέρα η αδελφή μου μίλησε στο τηλέφωνο με μια φίλη της και της είπε η Βίκυ: « Πρέπει να φύγουμε , δεν ξέρω τι να κάνω» Υποθέτω ότι από τη στιγμή που μίλησε με τη φίλη της τότε πρέπει να έφυγαν από το σπίτι για να σωθούν. Θα πρέπει σε πέντε λεπτά να είχαν καεί και οι τέσσερις. Τις βρήκα

καμένες μόλις 100 μέτρα μακριά από το σπίτι τους όπου έτρεχαν για να σωθούν από τη φωτιά. Πρέπει να ήταν από τα πρώτα θύματα της φωτιάς. Δεν μπορούσα να φτάσω αμέσως στο σημείο, ήταν κλειστός ο δρόμος. Την άλλη μέρα το πρωί μπόρεσα να πλησιάσω το σπίτι και να ψάξω για τους δικούς μου ανθρώπους».

Η αφήγηση του κ.Χερουβείμ είναι καταιγιστική: « Έφτασα έντρομος στο σπίτι το οποίο ήταν ξεκλείδωτο», λέει, «δεν υπήρχε κανείς μέσα. Οι κακές σκέψεις με είχαν κυριεύσει όλο το βράδυ και παρόλο που το μυαλό μου πήγαινε στο κακό δεν ήθελα να πιστέψω ότι μπορεί και να είχαν πεθάνει. Εκατό μέτρα πιο πάνω από το σπίτι είδα αστυνομία και τους πλησίασα για να τις δηλώσω ως αγνοούμενες. Κοιτάζω κάτω και είχαν κάποια πτώματα σκεπασμένα με σεντόνι. Δυστυχώς τα πτώματα αυτά ήταν η μητέρα μου , η αδερφή μου και οι 5χρονες ανιψιές μου. Ήταν αναγνωρίσιμες οι τρεις από τις τέσσερις . Το ένα κοριτσάκι δεν με άφησαν να το δω γιατί ήταν πολύ καμένο. Ήταν αγκαλιασμένες και οι τέσσερις. Ήταν και η τσάντα της αδερφής μου δίπλα. Ζήτησα από τον αστυνομικό να την ανοίξουν και είχε μέσα το πορτοφόλι με την ταυτότητά της».

Η ακτινολόγος Βίκυ Χερουβείμ τη μαύρη Δευτέρα της 23ης Ιουλίου είχε μόλις πάρει απόσπαση στο Κέντρο Υγείας της Ραφήνας. Ο αδελφός της θυμάται: «Ήταν η πρώτη μέρα που θα έπιανε δουλειά η Βίκυ και είχε έρθει με απόσπαση στο Κέντρο Υγείας της Ραφήνας. Είχε ζητήσει να πάρει απόσπαση για μια καλύτερη ποιότητα ζωής για την ίδια και τα παιδάκια της . Που να ήξερε όμως , ότι θα έβρισκε τραγικό θάνατο αγκαλιά με τις αγαπημένες της κόρες».
Ο κ.Χερουβείμ μιλά και για τον αγώνα ζωής που είχε δώσει η αδελφή του για να γίνει μάνα: « Ήθελε πάρα πολύ να γίνει μητέρα , είχε αφιερώσει το 100% του εαυτού της για να αποκτήσει και να μεγαλώσει τις δίδυμες κόρες της . Και το λέω αυτό γιατί η Βίκυ είχε αποφασίσει να γίνει μητέρα και να κάνει τα παιδιά από τράπεζα σπέρματος . Ήταν μια πολύ δυναμική γυναίκα , ήταν ο πατέρας και η μητέρα αυτών των παιδιών αλλά πολύ άτυχη, τελικά», λέει.

Ο Αριστείδης Χερουβείμ πηγαίνει συχνά στο Μάτι, στο σπίτι που τελικά έμεινε αλώβητο από την πύρινη λαίλαπα. Αναζητά σημάδια ζωής εκεί που τα πάντα σκεπάστηκαν από το θάνατο και την απελπισία. «Έρχομαι και ποτίζω τα λουλούδια της αδερφής μου και βλέπω ότι αρχίζει και πρασινίζει ο κήπος και αυτό είναι κάτι για μας που χάσαμε τους αγαπημένους μας ανθρώπους τόσο άδικα. Δεν έχω πειράξει τίποτα από τα ρούχα της Βίκυς και των παιδιών της , όπως τα έφεραν την πρώτη ημέρα εδώ στο σπίτι στο Μάτι , με τις βαλιτσούλες τους γεμάτες παιχνίδια και ζωγραφιές , έτσι τα έχω αφήσει γιατί δεν έχω κουράγιο. Στο σπίτι τους, στους Αγίους Αναργύρους ξεδιαλέγω τα ρουχαλάκια των παιδιών για να τα δώσω σε γνωστούς και φίλους που τα έχουν ανάγκη».

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ
23-7-18